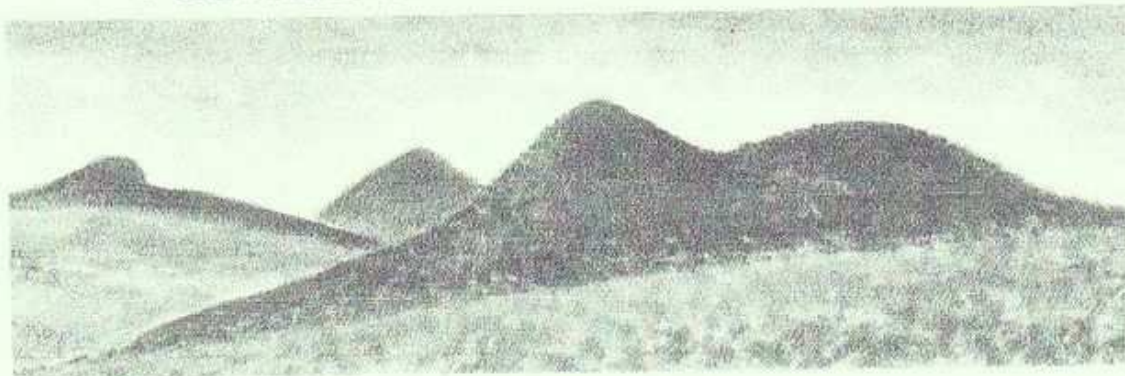

POUTNÍCI ČESKÉHO STŘEDOHOŘÍ

Číslo 5

květen 2010

POUTNICTVÍ JAKO NEKONEČNÁ POUŤ ...

Tělesným ty okem nespátřená,
duše jen tě temně patří vzhled
S Bohem, v Bohu bydlíš nestvořená,
v prvním dnu s ním založilas svět
K. H. Máchy

Mácha sám i romantici - jsou odcházejícími poutníky. Poutníky bez konce - poutníky nekonečna. Máchova posedlost cestou - byla nespoutanou touhou pro překročení všech obzorů - za jejichž hranicemi vidí svítat "slunce světů jiných..." Mácha byl kultovní postava mezi symbolisty a dekadenty. Byl poutníkem věčnosti.

Stěžejním rysem romantické pouti je, že je bez cíle, ale není bezcílná. V její neurčitosti se odráží nejistota pouti a také její nekompromisní pojetí. Pokud není završením, cestou, která má svůj cíl, konkrétní určení pouť neprozrazuje. Neurčitost jejího směru spolu s její neukončitelností vyjadřuje absolutní smysl. Jsou-li cílem konkrétní pouti ... zastavení, během nichž se tváří tvář krajině formulují obrazy a reflexe, při směřování "dál" za absolutním cílem pouti je pouť sama.

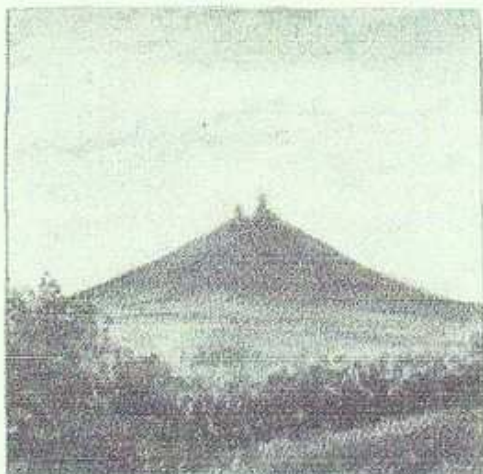
Poezie se Máchovi stala nesmrtelnou zemí - vstupuje s ní do nejrůznějších krajin poznání, překračuje horizonty vnějších i vnitřních krajin. Příroda a duše spolu mohou harmonizovat. Krajiny vytvořené básníkem - jsou opravdové. Protože jako jejich bohové je vidíme takové, jaké opravdu jsou - jak byly stvořeny.

Romantismus navazuje na téma našich dávných předků, kdy krajinu považovali za posvátnou. Ve starověkých kulturách bylo vše kolem nich v krajině posvátné, hory, kopce, háje, jezera, prameny, jeskyně. Tvořily kosmologickou osu, kde se lidé setkávali s bohy nebo s říší podsvětí. Nejvyšší bytostí pro Kelty, kteří pobývali i v Českém středohoří, byla velká mateřská bohyně. Vládla Zemi, vesmíru i Zásvětí. Pramatka byla ochránkyní a dárkyní života, celé bytí v keltském světě je "jedinou" matkou ve velkém. Byla samotnou přírodou. Uctívali ji a aby si ji naklonili, obětovali část z toho, co měli nejceněnějšího. Podle Keltologů se lidstvo stále více snaží přírodu podmanit, ale to by se Keltům jevilo jako pošetilost. Přírodu je možné zkrotit jen okrajově a za našimi zády si stejně udělá co chce. Reakci pramatky na naše bláhové počínání nemusíme zpočátku ani zaznamenat.

Už Keltové věděli, na co zapomínáme, že "ve všech živých a neživých formách je zázrak, tajemství, celý svět. Každá věc poukazuje prostřednictvím analogie na všechny ostatní". A ke všem těmto formám projevovali úctu: "Není rozdílu mezi bohem, lidmi a přírodou. Lidstvo je zástupcem přírodních bytostí, je společenstvím bohů". Věřili "posvátno je ve všem, co nás obklopuje".

Věra Bartošková

(čerpáno z publikací Jiří Zemánek "Od země přes kopec do nebe"
a Věra Bartošková "Duchcovský poklad v Lahošti - evropský fenomén")

*Vidíš-li poutníka, an dlouhou lučinou
spěchá ku cíli, než červánky pohynou?
Tohoto poutníka již zrak neuzří tvůj,
Jak zajde za onou v obzoru skulinou,
Nikdy - ach nikdy! To budoucí život můj.
Kdo srdci takému útěchy jaké dá?
Bez konce láska je! . Zklamánať láska má!*

Úryvek z Máje K. H. Máchy

BÁSNÍKŮV HROB MÍSTEM "POSVÁTNÝM"

Po smrti Karla Hynka Máchy (1810 - 1836) byl hrob na litoměřickém hřbitově neoznačen a zarůstal trávou, později se stal místem posvátným. "V roce 1844 v časopisu Květy si právem postěžoval nějaký turista, že nic neoznačuje místo, kde odpočívají básníkovy pozůstatky", napsal česko-německý básník Theodor von Grünswald v úvodu k německému překladu Máje. Až na podnět Karla Havlíčka Borovského, z darů místních příznivců a básníkových ctitelů z Prahy byl postaven Máchovi na litoměřickém hřbitově v květnu 1846 skromný a vkusný klasicistní pomník. Na podstavku stálo "Hynku Máchovi vděční Čechové".

Nový pomník pak byl postaven od sochaře F. Hergessela a jeho odhalení 1. máje 1861 se stalo celonárodní slavností. Na černé vsazené mramorové desce byl prostý nápis "Zde žil a zemřel Karel Hynek Mácha roku 1836". V roce 1910 se uvažovalo v pražských kulturních kruzích převést Máchovy pozůstatky do Prahy. Do Litoměřic byli vysláni Alois

Jirášek a Karel Václav Rais. Od záměru bylo nakonec upuštěno. Ve Zlaté Praze pak Rais zhodnotil tento záměr "... poněvadž hrob Máchův jest menšíně litoměřické i všemu českému lidu vůkolnímu příliš drah. K němu obracejí oči a alespoň časem chodí si k němu pro posilu".

Roku 1939 po záboru Sudet byly Máchovy ostatky exhumovány a "jako národní relikvie" převezeny do Prahy. Uloženy byly na vyšehradském Slavíně 7. května 1939 a jeho "druhé pohřbu" se zúčastnily tisíce lidí. Stal se prvním národním protestem proti okupantům. Také v dalších přelomových letech našeho národa nebo na svých poutích krajinou zapalovali a zapalují mladí lidé, studenti, básníci, spisovatelé, lidé všech profesí a věku na pomnících básníka svíčky k jeho uctění ...

Věra Bartošková

(použito podkladů z knížky Jitky Volkové "... Vše jsem očekával od budoucnosti."
(Karel Hynek Mácha a Litoměřice z roku 1996)

SYMBOLICKÝ KÁMEN Z RADOBÝLU

V romantickém zákoutí u jižních městských hradeb byl 27. 9. 1936 slavnostně odhalen pomník s bystou Karla Hynka Máchy od akademického sochaře Václava Blažka. Základní kámen byl symbolicky přinesen z Radobýlu, neboť odtud se básník před sto lety rozhlížel po "zemi krásné, zemi milované". Odhalení se zúčastnili četní představitelé různých institucí a významní čeští spisovatelé a básníci - např. Josef Hora, František Halas, Jaroslav Seifert, Vilém Závada, Otokar Fišer aj. Vlastní akt odhalení provedl básník a dramatik Jaroslav Kvapil. Po okupaci 1939 byl zachráněný a pod podlahou kůlny stavitele Hervíře z Bohušovic přečkal nepoškozený celou válku. Znovu byl postaven 2. června 1946. Slavnostní odhalení uvedl opět básník Jaroslav Kvapil a hlavním řečníkem byl universitní profesor Karel Krejčí.

(čerpáno z publikaci Jitky Volkové "Litoměřice a jejich básník", z roku 1984)

DVA ÚRYVKY Z PŘÍSPĚVKU "KRAJ SOPEČNÝCH SVAHŮ" OD VLADIMÍRA ŠRÁMKA K 100. VÝROČÍ NAROZENÍ K. H. MÁCHY:

A právě u Máchy se znovu a znovu ozývá touha po vulkanických kuželích Středohoří. Vrací se k nim alespoň z dálky na studentských toulkách, vyhlíží je odněkud s Židovských pecí za "Novoměstským hřbitovem" a Středohoří je mu ztělesněním hor, ne Krkonoše, které znal, ne Alpy, jimiž prošel na cestě do Itálie. Na konci babího léta, počátkem podzimu, kdy se otvírají s pražských kopců daleko obzory, vyhlíží k půlnoci temně modrou Milešovku a Košťál. *"Snad odlehlost jejich, snad vyvýšenost jejich na růžovém nebi jest, co touhu moji budí při spatření jich, touhu do dálky či touhu do výše".*

Měsíc před svojí nečekanou smrtí píše Mácha Hindlovi: "Vidi do kraje ze tři oken poschod'ového domku "zum Sachustermanni", přes Labe, směrem na Doksany, Budyni, Libochovice, Třeбенice. A k Hazmburku, náš svatý Hanžburek mi kouká všemi okny až do postele, nechť ji postavím kde chci, a ten černý Košťál na obzoru plamenného nebo při západu slunce, a ty modré hory - a ta rovina - ty skupiny stromů po ní - a ty vinice kolem, v nich bílé domky - a to Labe pode mnou..."

RADOBÝL

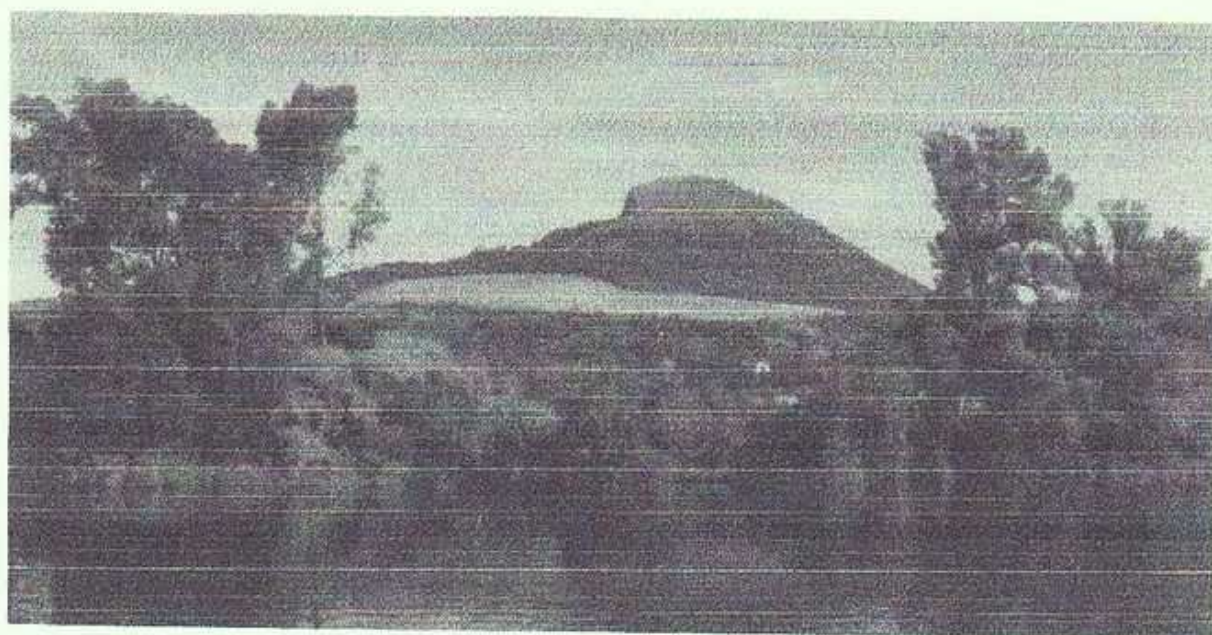
Právě z Radobýlu se básník Karel hynek Mácha rád díval po kraji. Právě na něm dne 23. října 1836 opět rozjímал, když zahlédl v Litoměřicích velký požár. Podle zjištěné dokumentace šlo o rozsáhlý oheň, hořelo 11 stodol. Přiběhl tedy z Radobýlu a pomáhal při hašení. Událost vyličil v dopise rodičům a bratrovi ... "pak jsem vylezl na stodolu na špic a sedl jsem jako na koně, a ti druzí mi podávali vodu a já jsem furt střechu políval, aby nechytila, ale sotva jsem tam vydržel horkem a větrem, vždycky než jsem vodu vylil, musel jsem si ksicht natřít a napít se... Tak jsem byl celý mokrý..." O příčině Máchovy smrti dne 6. listopadu 1836 se lze jen dohadovat. Podle odborných analýz zůstal tehdy bez diagnózy a bez správné léčby.

Z historie víme, že o vinicích na úpatí Radobýlu dobře věděl už Karel IV. a v dobrém rozmaru věnoval městu Litoměřice celé úbočí kopce.

Radobýl je osamělý vrch s kovovým křížem na vrcholu, 3 km západně od centra Litoměřic. Leží v chráněné krajinné oblasti České středohoří a tvoří ho zbytek vulkanického tělesa. Je složený z olivického čediče, který tlačí zvětralinovým pláštěm na okolní křídové usazeniny. Těžba v minulosti v lomu Radobýl sice vrch poškodila, ale odkryla jeho jedinečnou vnitřní stavbu - čedičovou horninu se sloupci v různých směrech. Celý jižní svah pod kopcem k Žalhosticím je postižen aktivními i dočasně zklidněnými sesuvy. Geologicky je zajímavý i tím, že při jednom z nich došlo k vytvoření pukliny a na ní vznikla pseudokrasová jeskyně přes 10 m dlouhá. Kříž na vrcholu byl obnovený v roce 1990. V podzemí hory byla za války budovaná tajná továrna Richarde, určená k výrobě německých raket.

Radobýl patří k významným lokalitám stepních trávníků. Přirozený stepní trávník se vyskytuje na jižním svahu vulkanitu a je zde např. bohatá populace divizny brunátné, bělozářky liliovité aj. K nejatraktivnějším setkáním patří na Radobýlu početné motýlí druhy, mezi nimi např. s otakárkem fenýklovým a vzácně i s ovocným.

(Z česko-německé publikace Album starých pohlednic České středohoří od Romana Karpaše a Pavla Koukala a Ústecko - chráněná území ČR I., Agentury ochrany přírody a krajiny ČR a z příspěvku Otakara Špecingera "Musel Mácha tak záhy zemřít?")

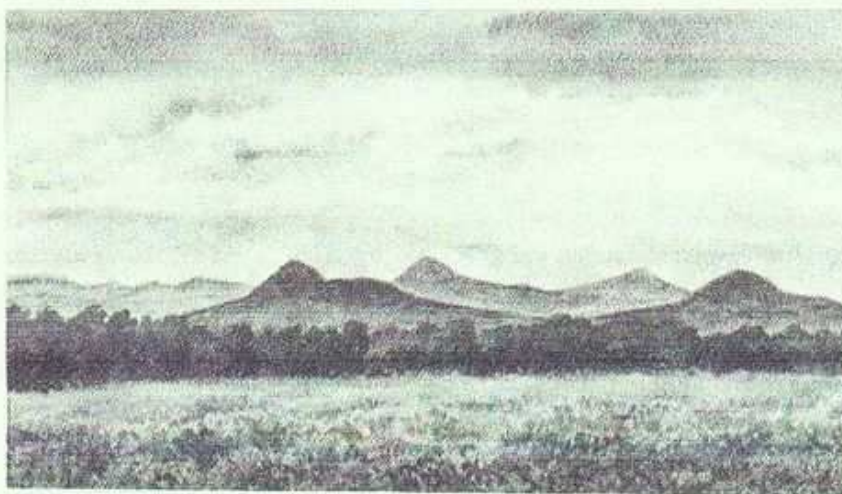

V. E. BABKA "ZEMĚ MÁCHOVA"

(úryvek z publikace k 100. výročí K. H. Máchy, vydáno v Litoměřicích roku 1936)

České Středohoří vyznívá tóny, z nichž je složena stará a tolik známá píseň domova. Mimo Máj jsme však celé století necítili vůni té tvrdé i sladké země "země milované", v níž my, lidé z nížin, jsme podnes cizinci. Cizinci ve smyslu metafyzickém i praktickém. Dějiště Máje a poslední Máchův byt - kdo ví proč - nemají proslulost Jablkynic, ani Ratibořic, ani Litomyšle. A přece jsou tam jako ltu místa nejhlubších kořenů stromu. Není náhodou, že tento kraj, položený téměř v srdci země, se stal syntésou její krásy. Představme si Kameničky, bez jejich drsné chudoby, přimyslete si k nim Kosárkovy rozlohy, Chitussiho jemnost, Mařákovu intimnost a k tomu Mánesovu sladkost. To je České středohoří.

Básník, zejména básník dionýský, si hledá k svému rozkvětu krajinu a také krajina hledá svého básníka... Ne každá je vykoupena oním jasnovidným toužením, které začínalo útržky jakého si dětinského snu, připomínajícího mír domova i nesmírnost ráje - snu, jenž se opakoval jako dotěrná nemoc, s obrysy stále zřetelnějšími a s krásou v nepřestávajícím klimaxu. Můžeme říci, že Mácha musil osudově nalézt svou krajinu stejně jako krajina musila najít svého básníka. Nejen proto, že je romantická. Obdařili jsme ji přece už přídomkem syntetické krásy. Ačkoli je Máchova, mohl být pahorek Radobýl zcela dobře pahorkem Kickelhahnem, na němž Goethe psal svoji nepřeložitelnou píseň poutnickou. Přes to cítíme, že ony vášnivé krajinné metafory z Máje, plné vroucích anakolutů, jaké dovede vytvořit jediné láska k domovu, nejsou čerpány ze suché básnické zásoby. Krajiny středohorské dodnes souzní s tou písní...

PUTOVÁNÍ ZA MOTÝLY NA MILEŠOVKU

Nastal den velkého setkání s tebou
 královno Středohoří
 Z daleka jsem za tebou přijela
 ne, abych tě pokořila
 ale, abych tobě a zdejšímu kraji
 svoji lásku vyjádřila
 a před tímto klenotem naší země
 se pokorně sklonila...
 (8. 8. 1998)

Tehdy to byl pro mě opravdu slavnostní den, prozářený žhavým sluncem, kdy se mi vyplnilo dávné přání. Dosud jsem znala České středohoří jen z učebnic geologie a z vlaku, kdy již při prvním pohledu mě tato krajina zaujala svým zvláštním kouzlem. Kopce vymodelované do úhledných homolí, porostlých většinou listnatými stromy, nezapřou dávná dramata ohně jejich zrození. Tušila jsem tu něco jedinečného, co bychom jinde v Čechách marně hledali.

Když jsem poprvé dosáhla vrcholu Milešovky a rozhlédla se po okolí, promluvíly ke mně ty kopce a kopečky, které jsem dosud neznala. A nejen ony, promluvíly i pole a louky ohraničené remízky a alejemi stromů. Na dohled tu byla vzácná krajina, citlivě obhospodařovaná člověkem, která je rájem ptactva a zvěře.

V srpnu 2002 jsem si výstup zopakovala již s Poutníky Českého středohoří. Tentokrát jsme se vydali z Bílky po červené turistické značce, kde je výstup po serním svahu nejmírnější. Zdá se neuvěřitelné, že na tak strmou horu se dá vystoupit zcela pohodlně. Krajina po vydatných deštích svěže zelená, ale teď v mízném oparu, dýchne na nás tak trochu podzimem. Sluneční paprsky si během dopoledne prorazí cestu ke středohorským kopcům.

Vystupujeme a sledujeme květeny - modrý kakost luční, růžově fialovou vrbku úzkolistou, jejíž období květu vrcholí. Středem naší pozornosti se stává po levé straně při úpatí hory vlhká, neobhospodařovaná louka s vysokým šťovíkem a kyprejí vrbicí, která má tmavě růžově fialové květy. Na dalším úseku cesty nás doprovází věsenka nachová s drobnými kvítky. Stoupáme po cestě, kde voda v posledních dnech vymlela koryto a nvršila menší kameny v určitých místech. Les složený z bříz, lip, dubů, javorů a buků tu vyrůstá ve znělčové suti. Obdivujeme pokroucené kořeny stromů, zejména buků, jimiž se drží v kamenitém svahu. Mezi kameny vyrůstají trsy drobných modře kvetoucích zvonků. Občas proletí bělásek a celkem nenápadně zbarvený okáč pýrový, jehož krásou se můžeme pokochat, až když usedne na cestu a rozevře křídla.

Korunami stromů se na západní straně otevírá průhled do údolí a na protější kopce, které jsou zatím obestřeny mlhou. Cesta začíná být více kamenitá, sluníčko hřeje a my se pomalu blížíme k vrcholu. Tuším setkání s mnoha druhy motýlů, tak jako při našich jiných poutích. Letošní rok by se dal nazvat "rokem motýlů". Máme z nich vždy velikou radost, jsou to barevné skvosty přírody, které byly ještě v nedávné minulosti vzácností. U cesty kvete rostlina s bílými, bohatě rozvětvenými okolíky a na nich sedí čtyři motýli - babočky paví oko, jejichž křídla na slunci září výraznými barvami. Nemůžeme se vynadávat na tu krásu.

Ještě malý kousek a vítá nás vrcholová kóta 837 m nad mořem (přesněji 836,6), odkud se pokloníme úchvatné středohorské krajině. Před mnoha lety se tu rozhlížel slavný přírodovědec a cestovatel Alexander von Humboldt, který považoval výhled z Milešovky za třetí nejkrásnější na světě... Dnes není příliš daleký rozhled, na obzoru se v mlze rýsují siluety Lovoše, Košťálova, Děkovky a Solanské hory. Hazmburk je sotva znatelný, Radobýl není vidět a stejně ani lounské kopce.

Nevadí, zaměříme tedy pozornost na samotný vrchol Milešovky. Meteorologická observator je dnes pro veřejnost zavřená, takže ji částečně obejdeme a na místě, kde odpočívá ve stínu stromů několik turistů na lavičkách, si prohlédneme velkou turistickou mapu Českého středohoří. Upoutala nás svým výtvarným zpracováním (kopce jsou tu výrazné a plastické) a velkým nápisem "Mileschauer Donnersberg", což v němčině znamená Milešovská hromová hora. Je to výstižný název - přes Milešovku se přejene

nejvíce bouří v Čechách. Je to i naše největší hora, kde nejsou vzácností vichřice dosahující rychlosti i 140 km/hod. a úplné bezvětří je průměrně pouze 8 dní v roce.

Vrátili jsme se na jižní prosluněnou stranu a posadili se. Za námi je zeď poskládaná ze znělcových desek, mezi nimiž se tu a tam uchytily rostliny, na kamenech se vyhřívala sluněčka sedmítečná. Kdesi pod námi kroužila káňata, která na sebe upozornila nářikavým hlasem. Na blízkém keři, dokonale ve větvích schována, se ozývala červenka. Kolem nás poletovali motýli, kterých přibývalo. Přilétávali z jižního svahu, usedali na bodlák i na cestu, někteří se vyhřívali na kamenech...

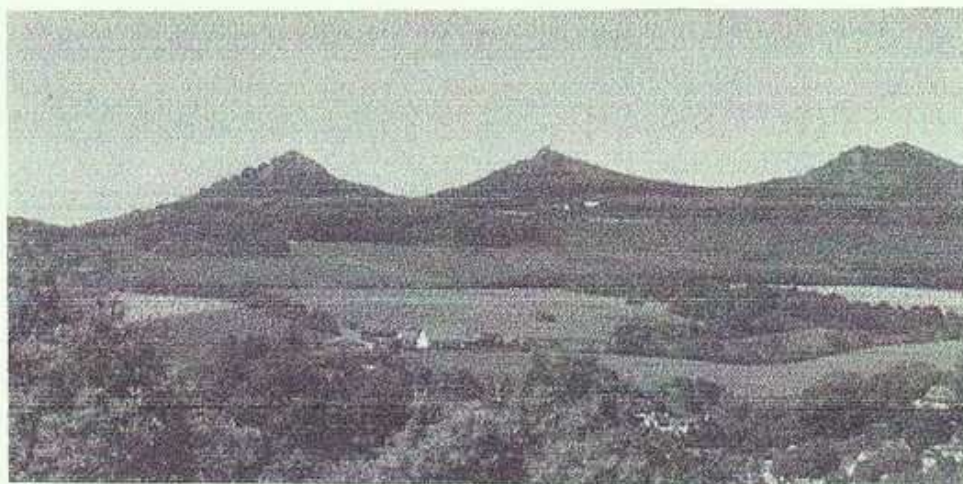
Tušení nezklamalo. Nastal divoký rej barev. Běláskové, několik druhů modrásků, okáči, babočka bodláková, několik baboček kopřivových. Na bodlák usedl i náš známý "létající plamínek" z Oblíku - přástevník kostivalový, jehož zadní křídla mají barvu ohně. Objevuje se další babočka paví oko a celé to barevné vystoupení vyvrcholí přiletem otakárka fenyklového - naší "perly Českého středohoří".

Jana Haasová

SOBOTNÍ VÝLET NA OLTÁŘÍK

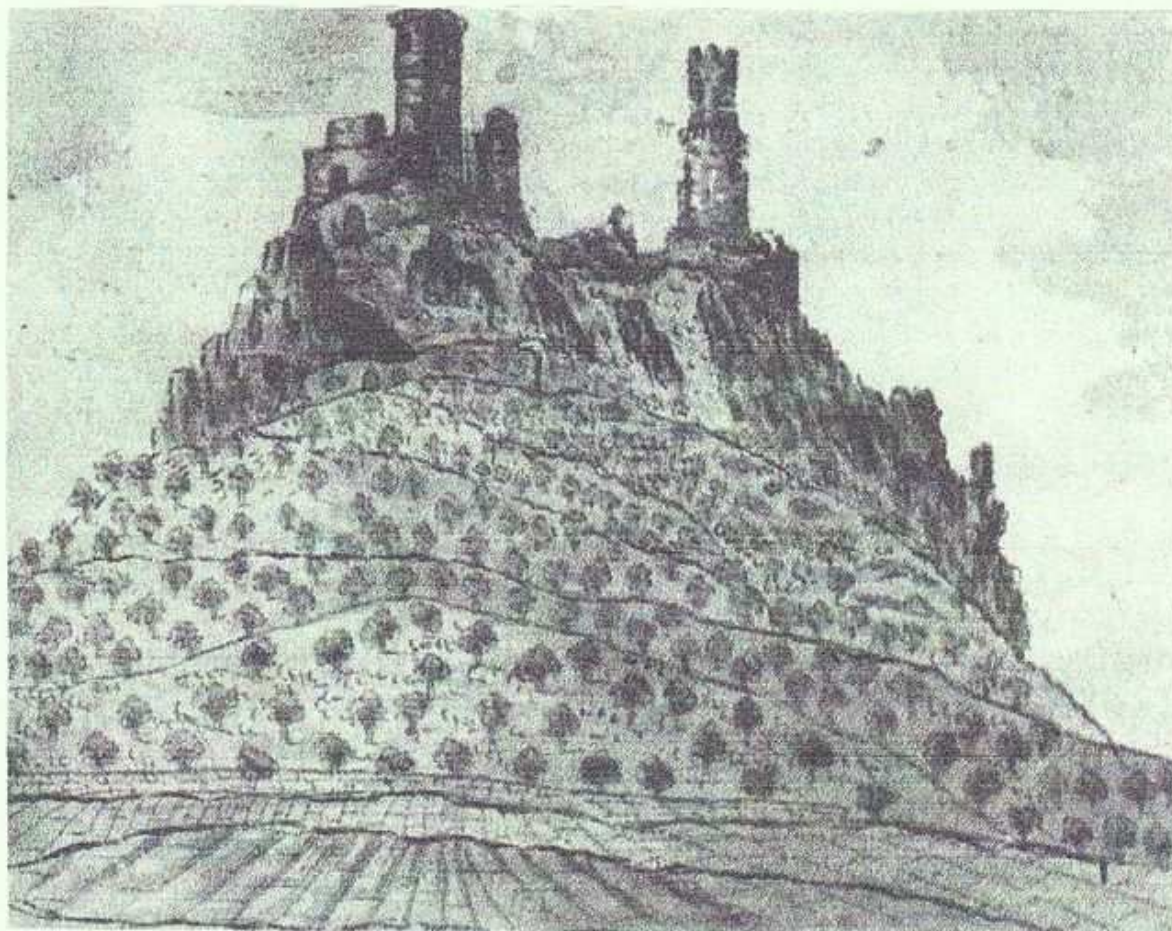
Kdyby tak po sobotě mohla být sobota - nebo alespoň věčná prázdnota, která se nejlépe snáší s plným žaludkem. Špatná zpráva - slavná Veleminská směs už není, co bývala. Především je příliš pepná a nepředají se. Nějakých deset kilometrů odtud si v samém srdci Středohoří postavil hrad Jakoubek z Vřesovic, jenž pro změnu vystřízlivěl z étosu husitských válek. Nazval svůj hrad Oltářík a strávil na něm několik válečných let. Dnes připomínají jeho zříceniny zdecimovanou stoličku. Je zanedbaný, neoholený a kouše. Na horním nádvoříčku však opovážlivého vandrovníka obejmě závrať z velebnosti země a bolest zubů sama pomine. Rozhodně se vyplatí vyšplhat až nahoru. Kromě léčby zubů pomocí analogie a telurických proudů poskytne hrádek rozhled po širém kraji - Solanskou a Lipskou horu s krvavým kamenem, v lesích tušený Kuzovský potok, v němž se před sto lety objevil diamant, Granátku, ve které se kdysi lovily malé granátky, Mrsklesy s potokem Modlou a rybník a pěkně vykroužené hovno pískové barvy připomínající pouštní růži. Vandrovník si možná řekne: Jsem to ale blázen, kde by se vzala pouštní růže v Čechách, ale přesto jsem hrdý na svou zem a na to, že jsem Čech, byť se zády žihánými knutou zdejšího krále Nehta I., důstojného potomka rabiátského hejtmána.

Patrik Linhart

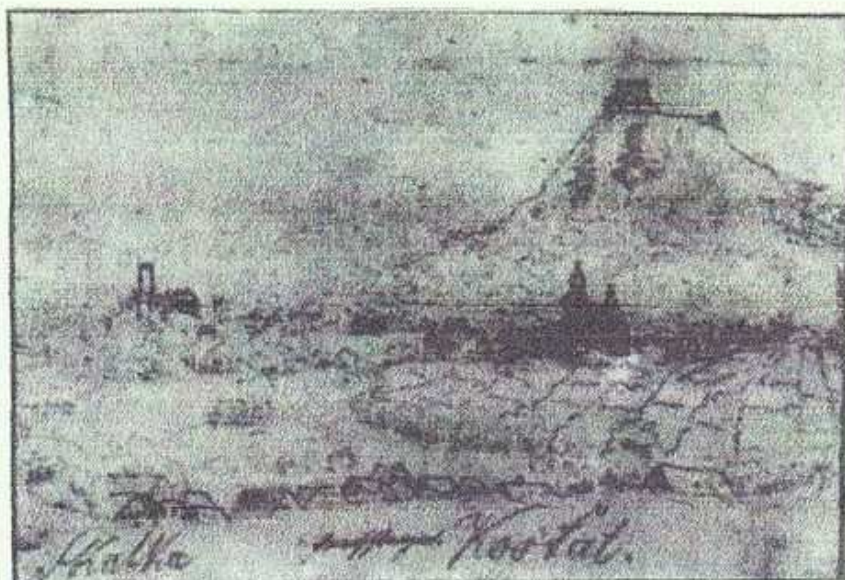

OBRÁZKY KARLA HYNKA MÁCHY

Karel Hynek Mácha byl i velmi dobrý kreslíř. Svoje putování dokumentoval i kresbami krajiny - zejména starých hradů.

Hazmburk

Skalka
a Košťálov

A JEŠTĚ TROCHU POESIE :

Věra Bartošková

V t i c h u

(Českému středohoří)

Až pod tíhou nástrah
nedotknuté

Jen v šlápotách
podivínů
v prášení potrhých
básníků
rozhazovačů
času
osahávám si v kopcovité
krajině
mraky životadárných
zbytečností

blíž
a blíže

....

M á c h ů v k r a j

Básník
zahleděný do nebe
do tebe
do sebe
na rtech pramenitou
vodu

cesty
bludných poutníků
na dosah

v nohách hory
a strže

na zádech kříž
lásky

nevinné
zrazené

křížem krážem
po krajině

Josef Hora

Máchové variace

(úryvek z básnického cyklu, napsaný v roce 1936 k 100. výročí básníkovy úmrtí)

Tvé ruce, oblouk gotický,
a tvoje ústa, rudá rána.
Milovat? Nikdy. Navždycky.
A plachta v dáli, větrem hnaná,

Sleduje milovaný cíl,
k němuž jak oči pnou se slova,
vnuknutí hudby, ptáci chvíl,
ta slabá křídla básníková.

Tam, tam na konci větru kdes
se tančí v trávě, žije v slávě,
tam sen se na nebesa vznes
básník člověkem je hravě -

poutníku, sbohem, Lučinou
zacházíš, zajdeš, a než rtoma
ti slova lásky uplynou,
v mém umlknutí budeš doma.

... "Josef Hora je jeden z největších, jaké jsme od Máchových dob měli. Nepatřil k žádné generaci, při tom však byl básníkem tří generací. Byl sám, protože byl jediný, ale nikdy nebyl osamocen: my, jeho přátelé, jsme se ve svých nejosamocenějších hodinách přimykali k němu. Byl a dodnes je naší básnickou pamětí", napsal v roce 1964 František Hrubín

Radka Váňová

V h o ř e

Potkala jsem poutníka,
on mě do své hory vzal.
Potkala jsem poutníka,
přesto v ní opuštěný stál.

Život je plný cest,
některé se minou.
Život je plný cest,
není to ničící vinou.

Potkala jsem poutníka,
chvilí stejným směrem šel.
Potkala jsem poutníka
on mě však neviděl...

U pramene

Kdybych byla kámen
vzala bych si moudrost,
kterou skrývá každý pramen.

Kdybych byla z kamene
a znala moudrost,
chtěla bych čnit z pramene.

Tam kde voda zvolna vlní se,
tam kde kámen třpytí se,
tam kde oko nevidí.

U zrodu pramene,
u paty kamene,
na dosah od lidí...

Náhrobní kámen

Ticho se nese po kraji,
tam, kde hvězdy padají
když se zešeří.

Noha se noří do trávy,
poutník tu kráčí, toulavý,
a oko nevěří.

Náhrobní kámen ztrácí se,
do časů - vrací se,
žádné oko nelká tu.

Pěšinou ztracenou,
kráčívá s ozvěnou,
ta jediná - zbyla tu.

Jana Haasová

Na Radobýlu

Nízko nad obzorem
rozehrává slunce
tóny toskánských barev
V trávě osamělého kopce
ještě teď otevírají květy
zpozdlé slzičky Panny Marie

Poutníku s vlasy rozevlátými
vystupuješ k vrcholu
po své stezce

kde zdraví tě keře zlátnoucím listím
a červení šípků
Usedneš na kámen
co nabral teplo dnešního dne

Zamyšlen, hledíš do kraje
tobě také blízkého
modravé homole středohorské
halí se do mlhy
Pohled k Řípu
a vzpomínka na Prahu
verše se rodí
pohled na východ -
tvé město hoří...

Nit básně zpřetrhána
cestou, necestou
strništěm, křovím běžíš
podat pomocnou ruku
Oheň zažehnán
skončil dramatický den

Toužíš se vrátit na Radobýl
napsat báseň a snad
i skicu načrtnout

Ted' bloudíš krajinou neznámou
pouští žhavou, kde vítr mrazí
boříš se do písku, žízniš
Devět dní marného putování
cestu na Radobýl už nenajdeš...

Vítáme všechny naše poutníky i další milovníky Českého středohoří!
Rádi bychom, aby tento malý časopis, popularizující naši milovanou krajinu, vycházel měsíčně, byl pestrý a podílelo se na něm více autorů. Uvítáme vaše podněty - články, citáty, tipy na výlety, básně a pozvánky na kulturní akce, vztahující se k Českému středohoří, které rádi uveřejníme. Zasílejte je, prosím, na moji níže uvedenou e-mailovou adresu. Předem děkuji

Jana Haasová

POUTNÍCI ČESKÉHO STŘEDOHOŘÍ: redaktor Jana Haasová, e-mail: haasova.jana@centrum.cz,
Roderick Slavík, Věra Bartošková, Květa Roznětínská, Růžena Schweizerová, Jiří Slabyhoudek, Bohumil Škrabal, ing. Jiří Pokorný s rodinou, Jaroslav Rosssler, Jan Parkos, Aleš Kryšpín